

Arrest

nr. 232 642 van 14 februari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SADEK
Louisalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 12 februari 2020 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing houdende bevel tot terugdrijving van 10 februari 2020 en van de beslissing waarbij het visum wordt ingetrokken van 10 februari 2020.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 februari 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die loco advocaat A. SADEK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 10 februari 2020 werd verzoeker staande gehouden door de Grensinspectie op de luchthaven van Zaventem.

De gemachtigde nam dezelfde dag een beslissing tot terugdrijving (bijlage 11)

Dit is thans de eerste bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Op 10/02/2020..... om 09.45..... uur, aan de grensdoorlaatpost ..Brussel Nationaal....., werd door ondergetekende, ...K.N. hoofdinspecteur.....

de heer / mevrouw :

naam Y. M. voornaam A.

geboren op [...]1972 te F. geslacht (m/v) Mannelijk

die de volgende nationaliteit heeft Kameroen

houder van het document nationaal paspoort van Kameroen nummer [...]

afgegeven te Yaounde op : 16.04.2018

houder van het visum nr. [...] van het type C afgegeven door Belgische ambassade in Yaounde

geldig van 09.02.2020 tot 10.03.2020 voor een duur van 15 dagen, met het oog op : zaken

afkomstig uit Yaounde met SN372 (het gebruikte transportmiddel vermelden en bijvoorbeeld het nummer van de vlucht), op de hoogte gebracht van het feit dat de toegang tot het grondgebied aan hem (haar) wordt geweigerd, krachtens artikel 3, eerste lid van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, om de volgende reden(en) :

[...]

X (H) Staat ter fine van weigering van toegang gesignaleerd (art. 3, eerste lid, 5°, 8°, 9°)2

X in het SIS , reden van de beslissing: Betrokkene staat geseind (artikel 24) door Nederland onder het nummer N00000050553120000.

[...]"

Eveneens op 10 februari 2020 trof de gemachtigde een beslissing tot intrekking van een visum.

Dit is thans de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

~~“WEIGERING / NIETIGVERKLARING/ INTREKKING VAN EEN VISUM~~

Meneer Y. M., A.

De/het _____, ambassade/consulaat/consulaat-generaal/[andere bevoegde instantie] in

[namens (naam van de vertegenwoordigde Lidstaat)]

X Op verzoek van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie,

[...]

Heeft / hebben / werd

uw visumaanvraag onderzocht

X uw visum onderzocht. Nummer [...], afgegeven: 27.01.2020.

het visum is geweigerd het visum is nietig verklaard X het visum is ingetrokken

Dit besluit is gebaseerd op de volgende reden(en):

[...]

6. u bent door Nederland in het Schengen Informatiesysteem (SIS) gesignaleerd met het oog op weigering van toegang (artikel 32, 1, a), ~~en~~ artikel 34, 1/2) van de verordening (EG) Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13.07.2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode) Betrokkene staat geseind (artikel 24) door Nederland onder het nummer N [...].

[...]"

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet, kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrivingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugdrivingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoeker zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Ze wordt ook niet betwist door verweerder.

Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing/schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

Verzoeker licht zijn eerste middel toe als volgt:

« Comme précisé au point précédent, le requérant a introduit une demande de visa court séjour – l’objet du voyage étant d’ordre professionnel (affaires).

A l'appui de sa demande, tous les documents justificatifs (tels que repris au point précédent) ont été déposés, conformément à l'article 14 du Règlement (CE) n° 810/2009 du 13.07.2009.

En conséquence, le requérant s'est vu délivrer son visa par l'ambassade belge à Yaoundé, pour une durée de 15 jours.

Notons également que le requérant disposait à son arrivée en Belgique d'une somme de 6.500 € (4.500 € en liquide et carte de crédit visa), soit une somme suffisante à la durée de son séjour et au retour dans le pays d'origine.

L'hôtel avait été réservé pour la durée de son séjour et le requérant a produit son billet d'avion ALLER/RETOUR.

Ces informations ont d'ailleurs été demandées et contrôlées par les autorités chargées du contrôle à la frontière.

Pourtant, la partie adverse a empêché le requérant de pénétrer sur le territoire et lui a notifié une décision de refoulement et de retrait de visa – parce qu'il avait fait l'objet d'un signalement aux Pays-Bas.

Les décisions attaquées se résument à cela. Il n'y a aucun autre détail. L'applicabilité de l'article 3, alinéa 1, 5° de la loi du 15.12.1980 a été invoqué par la partie adverse.

Aucune question n'a été posée au requérant quant à cette situation, qui soulevons-le date de 2009. La partie adverse s'est contentée de soulever la disposition légale applicable à sa décision, soit l'article 3 al. 1er, 5° évoquant un signalement émanant des autorités néerlandaises.

Cette motivation ne rencontre pas les exigences légales, puisque les décisions de l'administration doivent être motivée en fait et droit.

« La légalité de la motivation recouvre une double exigence de forme et de fond. Sur la forme, la décision doit contenir une motivation. Cette exigence repose sur l'article 62 LE qui dispose que « les décisions administratives sont motivées. » Elle se déduit de la loi du 22 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, laquelle précise que cela consiste « en l'indication dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision (art.3). Sur le fond, l'exigence de motivation adéquate sanctionne les erreurs manifestes d'appréciation. Cette exigence de fond se déduit de la formulation de l'article 3 de la loi relative à la motivation formelle des actes administratifs qui vise « les considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision ». Elle repose aussi sur un principe général de droit administratif selon lequel la motivation doit être adéquate. Le CCE s'assure que la motivation, et par là l'examen du dossier, n'est ni incomplète, ni erronée, ni en contradiction avec les pièces composant le dossier. La motivation doit répondre aux éléments invoqués et ne peut se limiter à une motivation stéréotypée (...) » (J-Y CARLIER et S. SAROLEA, Droit des Etrangers, Larcier, 2016, p. 660, point 789).

Il est manifeste, que les décisions attaquées ne sont pas motivées en fait.

De plus à partir du moment où un droit a été octroyé au requérant et que sur base de ce droit (visa c) des fonds ont été mobilisés et un voyage organisé, il appartenait à l'administration de procéder à un examen sérieux de la situation du requérant avant de prendre de telles mesures.

Or il résulte des décisions attaquées, qu'aucun examen n'a été effectué par la partie adverse quant à cette situation. Ainsi, la partie adverse précise uniquement que le requérant est signalé par les autorités néerlandaises, mais les circonstances de ce signalement ne sont même pas précisées (quand ? pourquoi ?). Concrètement, le requérant ignore ce qui lui est reproché.

Or il est de jurisprudence constante que « si l'obligation de motivation formelle qui pèse sur l'autorité n'implique nullement la réfutation détaillée de tous les arguments avancés par le requérant, elle comporte, néanmoins, l'obligation d'informer celui-ci des raisons qui ont déterminé l'acte attaqué et ce, aux termes d'une motivation qui réponde, fut-ce de façon implicite mais certaine, aux arguments essentiels de l'intéressé. Cette même jurisprudence enseigne également que l'obligation de motivation

formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de la décision de connaître les raisons sur lesquelles celle-ci se fonde, en faisant apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur, afin de permettre au destinataire, le cas échéant, de pouvoir la contester dans le cadre d'un recours et à la juridiction compétente, d'exercer son contrôle à ce sujet » (CCE n° 196 628 du 14 décembre 2017) ;

D'autre part, si la partie adverse avait un tant soit peu examiner et investiguer la situation qu'elle dénonce dans ses décisions, elle aurait constaté que les faits remontent à 2009 et qu'ils sont mineurs : le visa c sur requérant avait expiré depuis quelques jours et celui-ci au Cameroun sans opposer la moindre résistance.

Les décisions prises par la partie adverse sont par conséquent disproportionnées et hautement préjudiciable au requérant.

Notons qu'outre les frais exposés pour se rendre en Belgique, le requérant subi également un préjudice économique et commercial important.

En effet, le requérant se rendait en Belgique pour d'une part se voir livrer des biens qu'ils avaient achetés auprès de ces fournisseurs belges et d'autre part acquérir d'autres biens notamment pour ses partenaires commerciaux au Cameroun.

Les décisions prises par la partie adverse empêchent le requérant de donner suite à ses engagements professionnels et engendrent une perte économique pour les biens qu'il a acquis en Belgique et qu'il ne pourra pas retirer comme prévu.

Pour cette raison, la partie adverse a également procédé à une erreur manifeste d'appréciation et a manqué à son devoir de bonne administration.

Notons également que les droits élémentaires du requérant ont été violés, dans la mesure où dès son arrivée, il a été poussé à signer une déclaration de départ, alors qu'il n'avait même pas consulté de conseil et qu'il ignorait ses droits (voir pièce 8).

D'ailleurs, sur le questionnaire qui accompagne ce document à la question « savez-vous lire OUI/NON », rien n'a été coché !

Que par conséquent cet acte doit être annulé et également suspendu et la partie adverse ne pourrait se prévaloir (comme elle le fait actuellement) de ce document pour procéder à l'expulsion du requérant.

Cette situation a d'ailleurs été dénoncée par le conseil du requérant dans son courrier du 11.02.2020 (voir pièce 9).

La partie adverse a d'ailleurs été confirmé au conseil du requérant qu'il fallait introduire un recours devant le conseil du contentieux des étrangers dans sa communication du 11.02.2020 (voir pièce 3).

Nonobstant cette communication et le fait que les délais de recours (en extrême urgence) n'ont même pas encore expirés, la partie adverse entend mettre à exécution sa mesure de refoulement.

Cette situation est inacceptable. Le requérant n'a pas été correctement informé sur ses droits et les conséquences des mesures prises par la partie adverse.

Or l'exigence de motivation, suppose que l'administration s'assure que le destinataire de ses décisions comprenne la portée de celles-ci. »

Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Daarnaast voert verzoeker ook een manifeste appreciatiefout aan.

Verzoeker wijst erop dat hij een visum kort verblijf heeft aangevraagd met een professioneel doel. Hij heeft daarvoor ook alle rechtvaardigende stukken voorgelegd, conform artikel 14 van de Visumcode. Bijgevolg kreeg verzoeker een visum van de Belgische ambassade te Yaoundé voor een duur van 15 dagen. Hij had bovendien bij aankomst in België een som van 4500 euro cash en een visakaart, bijgevolg een som die voldoende is om het verblijf en de terugkeer naar Kameroen te bekostigen. Ook het hotel was gereserveerd voor de duur van zijn verblijf en hij kon een heen- en terugvliegticket voorleggen. Desalniettemin heeft de gemachtigde de toegang tot het grondgebied verhindert, hem een terugdrijvingsbeslissing ter kennis gebracht en is de gemachtigde overgegaan tot de intrekking van het visum omdat verzoeker het voorwerp uitmaakt van een SIS-signalering door Nederland. De motieven beperken zich hiertoe, er is geen bijkomend detail en om die reden heeft de gemachtigde toepassing gemaakt van artikel 3, alinea 1, 5° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft geen enkele vraag gesteld met betrekking tot die situatie die volgens verzoeker teruggaat tot 2009. Volgens verzoeker is dit

geen afdoende motivering, nu administratieve beslissingen in feite en in rechte moeten gemotiveerd zijn. Volgens verzoeker zijn de bestreden beslissingen niet in feite gemotiveerd. Bovendien van zodra een recht is toegekend aan verzoeker en hij op basis van dat recht (het visum) middelen heeft vrijgemaakt en een reis heeft georganiseerd, komt het de gemachtigde toe om een ernstig onderzoek te doen van de situatie vooraleer over te gaan tot dergelijke maatregelen. Door de gemachtigde is evenwel geen onderzoek gedaan naar de concrete omstandigheden van de signalering, concreet weet verzoeker dus niet wat hem wordt verweten. Verzoeker verwijst naar een arrest van de Raad waarin wordt gesteld aangaande de formele motiveringsplicht dat de redenen moeten worden weergegeven die de beslissing schragen en hierbij moet, eventueel impliciet doch zeker, geantwoord worden op de argumenten van verzoeker. Het doel van de formele motiveringsplicht is dat de betrokkene de redenen kent waarom de gemachtigde de beslissing heeft genomen zodat hij die kan aanvechten bij het bevoegde rechtscollege en aan het rechtscollege toelaat om zijn bevoegdheid uit te oefenen. Verzoeker voert aan dat indien de gemachtigde verder onderzoek had gedaan, hij had kunnen vaststellen dat het om feiten gaat die reeds teruggaan tot 2009 en niet ernstig zijn: zijn visum kort verblijf was enkele dagen verstreken en hij heeft zich zonder verzet naar Kameroen begeven. Bijgevolg zijn de bestreden beslissingen disproportioneel en zeer schadelijk voor verzoeker. Zo heeft hij reeds kosten gemaakt om naar België te komen, maar lijdt hij ook een commercieel en economisch nadeel. Hij kwam immers naar België om reeds aangekochte goederen op te halen en om andere goederen te verwerven voor zijn commerciële partners in Kameroen. Bijgevolg verhindert de gemachtigde verzoeker om gevolg te geven aan zijn professionele engagementen en lijdt hij een economisch verlies voor de goederen die hij had verworven in België en die hij niet kan ophalen zoals voorzien. Hierdoor heeft de gemachtigde een manifeste appreciatiefout begaan en is hij niet tegemoet gekomen aan zijn plicht tot goed bestuur. Vervolgens wijst verzoeker erop dat zijn elementaire rechten werden geschonden nu hij vanaf zijn aankomst onder druk werd gezet een document te ondertekenen van vrijwillige terugkeer zonder dat hij een advocaat had kunnen raadplegen en hij geen kennis had van zijn rechten. Op grond van dit document kan dan ook geen teruggrijping van verzoeker gestoeld worden. Ondanks verzet van de advocaat en de info van de gemachtigde dat een beroepsmogelijkheid in uiterst dringende noodzakelijkheid mogelijk was, wil de gemachtigde nog binnen de beroepstermijn overgaan tot uitvoering van de teruggrijping. Het is nochtans de taak van het bestuur om ervoor te zorgen dat de betrokkene de draagwijdte kent van de beslissingen.

De in de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 §2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft, zoals verzoeker aanvoert, tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Hij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerende motief aan op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van de bestreden beslissingen wordt immers verwezen naar de toepasselijke rechtsregels. Wat betreft de teruggrijping wijst de gemachtigde op artikel 3, eerste lid, 5° van de Vreemdelingenwet. Wat betreft de intrekking van het visum wijst de gemachtigde op artikel 34, lid 2 van de Verordening EG Nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode).

Daarnaast motiveert de gemachtigde wel degelijk ook in feite, hij wijst er zowel in de teruggrijping als in de intrekking van het visum op dat verzoeker gesignaleerd staat "ter fine" van weigering van toegang, en meer bepaald dat verzoeker door Nederland op grond van artikel 24 van de Verordening (EG) Nr. 1987/2006 van het Europees Parlement en de Raad van 20 december 2006 betreffende de instelling, de werking, en het gebruik van het Schengeninformatiesysteem van de tweede generatie (SIS II) (hierna: SIS II-verordening) gesignaleerd staat onder het nummer [...].

Verzoeker betwist niet dat hij gesignaleerd staat. Waar hij stelt dat hij alle rechtvaardigende stukken heeft voorgelegd, conform artikel 14 van de Visumcode en dan ook een visum kort verblijf heeft gekregen en hij bovendien bij aankomst in België een som bij zich had van 4500 euro cash en een visakaart, bijgevolg een som die voldoende is om het verblijf en de terugkeer naar Kameroen te bekostigen, dat zijn hotel was gereserveerd voor de duur van zijn verblijf en hij een heen- en

terugvliegticket kon voorleggen, kan dit geen afbreuk doen aan het feit dat de gemachtigde conform artikel 3, lid 1, 5° van de Vreemdelingenwet de toegang kan weigeren aan een vreemdeling die ter fine van weigering van toegang gesignaleerd staat in het SIS en dat hij op grond van artikel 34; lid 2 een visum kan intrekken indien blijkt dat niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt. De afgiftevoorwaarden worden bepaald in artikel 32 van de Visumcode en daaruit blijkt dat een visum kan geweigerd worden indien de aanvrager ter fine van weigering van toegang in het SIS gesignaleerd staat.

Waar verzoeker stelt dat hem geen enkele vraag werd gesteld met betrekking tot de signalering of er geen enkel onderzoek werd gedaan naar de concrete omstandigheden, klopt dit prima facie niet. Er blijkt immers uit het grensverslag van de federale politie van 10 februari 2020 dat zich in het administratief dossier bevindt dat de politie hem wel bevraagd heeft over de signalering aangezien er te lezen staat: *“wat zijn seinning door Nederland betreft verklaart hij dat hij zo'n 10 jaar gelden (sic) in Nederland was en er ziek werd waardoor hij misschien een beetje langer op het grondgebied bleef dan toegelaten”*. Er blijkt uit het administratief dossier niet dat de gemachtigde deze gegevens nog verder heeft onderzocht, maar de Raad is van oordeel dat deze gegevens dermate vaag waren en zonder enig begin van bewijs aangehaald, dat prima facie ook geen verder onderzoek noodzakelijk was. Ook al kan aangenomen worden dat de motivering in feite eerder summier is in de bestreden beslissingen, dan nog is dit summier karakter op zich in casu niet voldoende om te stellen dat er een schending zou zijn van de formele motiveringsplicht. Zoals verweerder terecht aanstipt in de nota is eveneens verwezen naar het feit dat Nederland de signalering heeft gedaan op grond van artikel 24 van de SIS II-verordening. Hieruit blijkt dat mogelijks de signalering werd gesteld op een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid of omwille van een verbod op binnenkomst of een verbod op verblijf. Ter zitting gevraagd aan de raadsman van verzoeker of hij zelf meer informatie heeft over de reden van de signalering bevestigt deze, nadat de zitting kort werd geschorst teneinde contact op te nemen met de dominus litis, dat verzoeker hem inderdaad heeft meegedeeld onder inreisverbod te staan of gestaan te hebben. De raadsman verklaart dat verzoeker dacht dat zijn inreisverbod was vervallen of opgeheven aangezien hij een visum had verkregen. De Raad meent bijgevolg dat gezien de uitdrukkelijke motieven in feite en de informatie die verzoeker zelf geeft, prima facie niet kan gevolgd worden dat de verzoeker niet weet op welke gegevens de Nederlandse signalering concreet steunt daar hij duidelijk afweet van het inreisverbod en dit blijkens artikel 24 van de SIS-II verordening een grond kan zijn voor signalering. Een schending van het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht blijkt prima facie niet. Minstens toont verzoeker prima facie het belang niet aan aangezien hij zelf meer informatie kan geven aangaande de reden van de signalering.

Waar verzoeker voorhoudt dat de genomen beslissingen disproportioneel zijn aangezien het gaat om feiten die dateren van 2009 en louter voor het laten verstrijken van de duur van het visum voor enkele dagen, meent de Raad dat nu verzoeker weet en verklaart dat hij een Nederlands inreisverbod kreeg, hetgeen ook steun kan vinden in artikel 24 van de SIS II-verordening waarop Nederland de signalering heeft gesteld, dit op zich geen licht gegeven is en dat prima facie geen disproportioneel handelen kan aangenomen worden in hoofde van de gemachtigde. Hoe dan ook heeft de gemachtigde gewoon gevolg gegeven aan de signalering door een andere lidstaat.

Zoals verweerder in de nota aanvoert, is het relaas dat de feiten zouden dateren van 2009 en enkel weinig ernstige feiten betreffen op geen enkele manier ondersteund. Er blijkt nu ook uitdrukkelijk ter zitting dat verzoeker zelf gewag maakt van het feit dat hij onder inreisverbod stond. Ter zitting gevraagd of verzoeker het inreisverbod dat volgens hem door Nederland werd opgelegd heeft aangevochten of de signalering die door Nederland in het SIS-systeem werd ingevoerd heeft aangevochten conform artikel 43 van de SIS II-verordening, antwoordt de raadsman ontkennend. De Raad is prima facie van oordeel dat, nu evenmin een gegeven wordt aangevoerd van een verblijfsrecht of een beschermingswaardig gezinsleven binnen de lidstaten (en er zich dus geen situatie aandient zoals bedoeld in HvJ 31 januari 2006, C-503-03 Commissie van de Europese Gemeenschappen tegen Spanje of in HvJ 8 mei 2018, C-82/16, KA e.a. t. Belgische Staat), het verzoeker prima facie toekwam om het inreisverbod in Nederland aan te vechten of vanuit Kameroen een verzoek tot opheffing of intrekking van het inreisverbod aan te vragen. Tot slot kwam het verzoeker ook toe de Nederlandse signalering aan te vechten indien verzoeker van oordeel was dat deze disproportioneel was.

Waar verzoeker toelicht dat hij door de beslissingen een ernstig commercieel nadeel lijdt nu hij zijn professionele engagementen niet kan nakomen, er daardoor sprake is van een manifeste appreciatiefout en de gemachtigde niet tegemoet gekomen is aan zijn plicht tot behoorlijk bestuur kan de Raad prima facie niet volgen. Er blijkt niet dat de gemachtigde op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat hij een terugdrijving kon opleggen en het visum kon intrekken omwille van

het feit dat verzoeker een SIS-signalering heeft. Het feit dat verzoeker mogelijks commercieel en financieel nadeel lijdt, doet hieraan geen afbreuk.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissingen moeten geschorst worden omdat hij in zijn elementaire rechten werd geschaad nu hij werd gedwongen een vrijwillige vertrekverklaring te ondertekenen en er nog tijdens de beroepstermijn in uiterst dringende noodzakelijkheid vluchten werden gepland. Hij stelt niet op de hoogte geweest te zijn van zijn rechten en de gevolgen van de genomen beslissingen en dat de vrijwillige vertrekverklaring niet mag aangewend worden om over te gaan tot zijn terugrijding.

De Raad kan in casu niet nagaan of er al dan niet druk is aangewend om verzoeker een vrijwillige vertrekverklaring te laten ondertekenen. Het blijkt uit het administratief dossier wel dat de gemachtigde inderdaad zeer kort volgend op de bestreden beslissingen en binnen de korte UDN-beroepstermijn is overgegaan tot het plannen van vluchten. Echter, er blijkt eveneens dat verzoeker van een schorsend beroep heeft kunnen gebruik maken door onderhavige vordering in te stellen en dat de laatst geplande vlucht werd geannuleerd omwille van het beroep, zodat de Raad niet inziet waarom de vrijwillige vertrekverklaring – al dan niet onder druk afgelegd – zou moeten aanleiding geven tot de schorsing van de beslissingen nu zijn grieven op hun inhoudelijke merites worden beoordeeld.

Prima facie wordt geen schending aangenomen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Er blijkt prima facie ook geen manifeste appreciatiefout.

Het eerste middel is niet ernstig.

Het tweede middel licht verzoeker toe als volgt:

« Attendu que l'article 21 du Règlement CE du 13.07.2009, dispose bien que la vérification des conditions d'entrée se font lors de l'examen de demande de VISA (article 21.1).

Le même article ajoute que pour chaque demande le VIS est consulté (article 21.2) « les Etat membres veillent à ce que les critères de recherche visés à l'article 15 du règlement VIS soient pleinement utilisés »

« Lorsqu'il contrôle si le demandeur remplit les conditions d'entrée, le consulat vérifie (...) c) si le demandeur n'a pas fait l'objet d'un signalement dans le système d'information Schengen (SIS) aux fins de non-admission ». (art. 21.3, c))

Force est de constater que la partie adverse a manqué à cette obligation en ne vérifiant pas – alors qu'elle avait accès à ces informations- les conditions d'entrée au moment de l'examen de la demande.

Aujourd'hui elle entend faire reposer ses propres défaillances sur le requérant alors que celui-ci a tenté de pénétrer légalement sur le territoire belge.

Il appartenait à la partie adverse de vérifier ces conditions lors de l'examen de la demande de visa du requérant, ce qui lui évité toute cette situation extrêmement préjudiciable. »

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 21 van de visumcode. Hij wijst erop dat volgens deze bepaling het nagaan van de toegangsvoorwaarden moet gebeuren bij het onderzoek van de visumaanvraag. Ook op dat ogenblik moet reeds de VIS-databank gecontroleerd worden op grond van artikel 21,3, c van de Visumcode. De gemachtigde heeft deze verplichting niet nageleefd door deze toegangsvoorwaarde niet te controleren voorafgaandelijk aan de afgifte van het visum. Had de gemachtigde deze situatie voorafgaandelijk gecontroleerd dan was verzoeker niet in deze nadelige situatie terecht gekomen.

De Raad erkent dat artikel 21, 3, c van de Visumcode oplegt aan de consulaten of de centrale autoriteiten om te controleren of de aanvrager aan de inreisvoorwaarden voldoet waarbij expliciet wordt vermeld dat wordt nagegaan of de aanvrager gesignaleerd staat in het Schengeninformatiesysteem met het oog op weigering van toegang. Ook al kan men zich prima facie terecht vragen stellen bij het feit dat de SIS-signalering niet werd opgemerkt voorafgaandelijk aan de afgifte van het visum, merkt verweerder in de nota terecht op dat artikel 30 van de Visumcode uitdrukkelijk stelt dat aan het bezit van een eenvormig visum of een visum met beperkte geldigheid als zodanig geen automatisch recht op

binnenkomst kan worden ontleend. Hij merkt eveneens terecht op dat het feit dat de consulaten of centrale autoriteiten de voorwaarden voor de toekenning moeten onderzoeken, niet inhoudt dat diezelfde voorwaarden bij aankomst aan de grens niet nogmaals mogen onderzocht worden. Er wordt immers door artikel 34 van de Visumcode uitdrukkelijk voorzien dat een visum kan worden nietig verklaard, dan wel ingetrokken als respectievelijk blijkt dat op het moment van de afgifte niet aan de afgiftevoorwaarden voldaan was of indien blijkt dat niet langer aan de afgiftevoorwaarden voldaan wordt.

Een eventuele nalatigheid op het ogenblik van de afgifte van het visum kan prima facie geen aanleiding geven tot het vaststellen van een onwettigheid begaan bij de intrekking ervan.

Het tweede middel is niet ernstig.

Het derde middel licht verzoeker toe als volgt:

« Enfin la décision viole le prescrit de l'article 23 du Règlement CE du 09.07.2008 qui dispose bien qui dispose que le dossier de demande est conservé dans le VIS pour une durée maximale de 5 ans et qu'à l'expiration de ce délai le VIS s'efface automatiquement.

Les faits remontent à 2009 soit il y a plus de 10 ans.

La partie adverse aurait dû investiguer cette situation et conclure à l'effacement automatique des données.

En tout état de cause, elle a violé le prescrit l'article 23 dudit règlement en invoquant dans ses décisions des informations qui n'étaient plus valables. »

In het derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 23 van de verordening nr. 767/2008 van het Europees Parlement en de Raad van 9 juli 2008 betreffende het Visuminformatiesysteem (VIS) en de uitwisseling tussen de lidstaten van gegevens op het gebied van visa voor kort verblijf (VIS-verordening).

Verzoeker meent dat voormelde bepaling van de VIS-verordening is geschonden nu deze bepaling voorziet dat het aanvraagdossier voor een maximale duur van 5 jaar in het visuminformatiesysteem wordt opgeslagen. In casu gaat het volgens verzoeker over feiten van 2009, dus meer dan 10 jaar geleden. Deze situatie had onderzocht moeten worden en de gemachtigde had moeten besluiten tot het automatisch wissen van die gegevens. De gemachtigde heeft het bepaalde in artikel 23 van de VIS-verordening geschonden door in de beslissingen informatie op te werpen die niet langer geldig was.

Artikel 23 van de VIS-verordening luidt als volgt:

“Bewaringstermijn van opgeslagen gegevens

1. Onverminderd de verwijdering van gegevens als bedoeld in de artikelen 24 en 25 en de registratie van gegevens als bedoeld in artikel 34, worden de aanvraagdossiers voor ten hoogste vijf jaar in het VIS opgeslagen.

Deze termijn gaat in:

a) op de datum waarop de geldigheidsduur van het visum verstrijkt, indien een visum is afgegeven;

b) op de nieuwe datum waarop de geldigheidsduur van het visum verstrijkt, indien een visum is verlengd;

c) op de datum waarop het aanvraagdossier in het VIS is aangemaakt, indien de aanvraag ingetrokken, afgesloten of afgebroken is;

d) op de datum van de beslissing van de visumautoriteit dat het visum is geweigerd, dat het nietig is verklaard, dat de geldigheidsduur ervan is verkort, of dat het is ingetrokken.

2. Na het verstrijken van de in lid 1 bedoelde termijn worden het aanvraagdossier en de in artikel 8, leden 3 en 4, bedoelde koppelingen naar dit dossier automatisch uit het VIS verwijderd.”

In deze bepaling wordt verwezen naar de gegevens die in het “aanvraagdossier” worden opgenomen. Onder meer uit de artikelen 8, 9, 10, 11, 12, 13 en 14 van de VIS-verordening blijkt welke gegevens worden opgenomen in dit aanvraagdossier. Verzoeker houdt voor dat hij in 2009 een visum had bekomen, doch dat hij de termijn in Nederland niet helemaal had gerespecteerd en daarom werd teruggestuurd naar Kameroen. Hij stelt eveneens ter zitting een inreisverbod gekregen te hebben. De Raad achtte dit inreisverbod prima facie niet onaannemelijk aangezien de signalering door Nederland gestoeld is op artikel 24 van de SIS II-verordening. Indien het correct zou zijn dat verzoeker destijds een

visum gekregen heeft, wat de Raad niet kan nagaan, is het aannemelijk dat de conform artikel 10 van de VIS-verordening toe te voegen gegevens in het aanvraagdossier opgenomen zullen geweest zijn. Dit artikel heeft immers betrekking op de bij afgifte van een visum toe te voegen gegevens. Er blijkt prima facie niet dat een latere eventuele SIS- signalering in het aanvraagdossier wordt opgenomen, los van een nieuwe visumaanvraag. Het is bij een weigering van een visum omwille van een SIS-signalering, zoals nu in casu, dat die reden in het aanvraagdossier wordt vermeld conform artikel 12 van de VIS-verordening. De Raad volgt verzoeker dan ook prima facie niet dat in casu zijn aanvraagdossier van een overigens louter voorgehouden visumaanvraag van 2009 noodzakelijkerwijs melding had gemaakt van de latere SIS – signalering die aan de basis ligt van de huidige beslissingen. Bijkomend en niet in het minst gaat verzoeker er prima facie volledig aan voorbij dat de termijn van bewaring van signaleringen niet in de VIS-verordening, maar wel in de SIS II-verordening wordt geregeld en dat deze verordening ook voorziet in de mogelijkheid van het verlengen van een signalering indien dit voor het met de signalering nagestreefde doel is vereist.

Een schending van artikel 23 van de VIS-verordening blijkt prima facie niet.

Het derde middel is niet ernstig.

Verzoeker heeft geen ernstig middel aangebracht. De vaststelling dat er niet voldaan is aan één van de in artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien februari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. MAES